

Jak se dělá kocour

Pátek je prý nešťastný den, ale Káťa se na něj vždycky těšila. V pátek odpoledne měli ve škole výtvarný kroužek a Káťa tam chodila kreslit a dělat všelijaké zajímavé věci. Na podzim vyráběli draky, na Vánoce ozdoby na stromeček a na Velikonoce malovali kraslice. Ale ze všeho nejradši měla Káťa modelování. A co teprve, když jim paní učitelka Pivoňková ukázala, jak z prasátka, které vymodelovali z hlíny, můžou ulít sádrovou sošku!

„Sádra musí být hustá jako smetana,“ připomínala paní učitelka, když lila sádro do formy. Na konci hodiny formu otevřela a v ní se objevilo běloučké sádrové prasátko.

„A teď si každý za domácí cvičení vymodeluje nějaké roztomilé zvířátko a zkusí je odlít. Příště je přineste s sebou a uděláme si výstavu.“

Než Káťa došla domů, měla jasno.

„Vymodeluju našeho Škubánka. Ten se líbí každému. Roztomilejší zvířátko neznám.“

Doma se hned pustila do práce. Doprostřed pokoje postavila štokrle a na ně Škubánka. Ten byl nadšením bez sebe, že stojí modelem. Nakrucoval se a předváděl všelijaké malebné pózy.

„To koukáš, jakou mám figuru,“ vytahoval se, „mohl bych dělat reklamu na psí suchary.“

„Spíš na psí víno, když se tak krotíš! Nevř se pořád, jak tě potom mám trefit,“ peskovala ho Káťa. „Sedni si pěkně na zadní, jako když prosíš, ale nehrb se – hlavičku trochu na stranu – a nevyplazuj jazyk! Teď mírně našpicuj ouška a pravou tlapkou dávej pac!“

Káťa se oháněla špachtlí – tu přidávala, tu zas ubírala. Škubánka už brněly nožičky a hlava mu začala klesat.

„Stát takhle bez hnutí, to je pěkná dřina,“ stěžoval si.

„Nebrolej, pro umění se musí něco obětovat – uvidíš, jak budeš krásný.“

Škubánek se chtěl na sebe podívat, ale dřív než slezl ze stoličky, zabalila Káťa rychle jeho portrét do vlhkého hadru, aby hlína nevysychala.

„Nehotová práce se nemá ukazovat, říká paní učitelka. Však se dočkáš. To by nebylo žádné překvapení.“

Další den stál Škubánek modelem znovu a tak to šlo skoro celý týden. Výstava už měla začít, a Káťa pořád nebyla hotová.

„Lepší už to nebude,“ povzdychla si. „Teď půjdu rozdělat sádro a pak mi to pomůžeš ulít.“

„Uleju se docela rád,“ vtipkoval Škubánek, a jakmile Káťa odešla, honem se běžel podívat na svůj slavný portrét.

„No – těpic! Tenhle tlustý váleček na čtyřech sloupcích – to mám být já?“ rozčilil se. „To by klidně mohlo být prase nebo kráva... Kráva ne, kráva má rohy...“

A Škubánek nelenil. V okamžiku uválel z hlíny dva růžky, trochu je zahrnul a připlácl sošce na hlavu.

Aby nebylo pochyb, udělal ještě na břicho pořádné vemínko.

Káťa zatím v kuchyni nalila vodu do největšího hrnce a opatrně sypala sádro, až byla hustá jako smetana.

Ale když vešla s hrncem do pokoje, málem ji trefil šlak.

„Jak tě vůbec mohlo napadnout takhle mně předělat umělecké dílo?“

„Jaképak umělecké dílo? Vždyť jsem si nebyl ani trochu podobný,“ odmlouval Škubánek.

„To je stylizace, tomu ty nerozumíš,“ rozčilovala se Káťa.

„Je to můj portrét, tak snad mám do toho co mluvit! Celý týden se snažím vypadat krásně, a ty ze mě uděláš takovou obludu,“ prskal Škubánek, „modelem už ti nikdy stát nebudu!“

„Jak chceš! Mohls mít sošku na památku, teď se můžeš jít leda vycpat!“ bouchla Káťa dveřmi, div nevypadlo futro.

Naštvaný Škubánek odešel trucovat do boudy.

Celou hádku poslouchal ze zahrady kocour Luciáš. Měl z té výměny názorů škodolibou radost. Neodolal a vlezl oknem dovnitř, aby se podíval, kvůli čemu se tak poštěkali.

„To jsem si mohl myslet, že to bude nějaká kravina,“ kroutil hlavou nad rohatým stvořením. „Kvůli kusu hlíny se málem poperou. Lidi jsou blázni – a psi taky.“

Vtom jeho pohled padl na velký hrnec, který stál na stole.

„Hele, smetana,“ olízl se.

„Když se dva hádají, třetí se má dobře!“

Vskočil na štokrle, naklonil hrnec a chtěl se napít. Jenže hrnec byl těžký jako cent, převrátil se a na Luciáše začala téct proudem tuhnoucí sádra.

„Mňauúúú, vrrrňauúú,“ prskal Luciáš, oklepával se

a protíral si oči. Ale zadní pracky se mu zalily pevně na stoličku jako do podstavce. Cítil, jak mu tuhnou nohy, pak přední tlapky, fousy i uši. Celé tělo měl rázem uvězněné v tuhém krunýři a nemohl se ani hnout. Ještě štěstí, že se mu nezalepily dírky do čenichu! Stál tu zkamenělý jako pomník své vlastní drzosti a mlsooty.

Až mě tu najdou – to bude ostuda! Takhle se dát načapat při činu, přemítal Luciáš a v hlavě se mu pod bílou skořápkou honily ty nejčernější myšlenky.

Ale všechno bylo jinak.

Nejdřív se objevila Káťa. Bylo jí líto, že se prve na Škubánka tak osopila, a chtěla se s ním udobřit. Když vklouzla do pokoje, strnula v němém úžasu. Na štokrleti stála bílá socha kocoura Luciáše v životní velikosti! Podoba byla tak věrná, že Káťa jen vydechla:

„Klobouk dolů, ten Škubánek má ale talent. Takového kocoura by nesved ani Myslbek!“

Porovнала s tím svůj ubohý pokus a zastyděla se.

„Když Škubánek dokáže něco tak velkolepého, musím si z něho vzít příklad.“ Popadla stojan a hlínu a vylezla na půdu. „Tady mě nikdo nebude rušit. Pořádně se soustředím, a to by bylo, abych to na druhý pokus nesvedla.“

Sotva zmizela, objevil se Škubánek. V boudě na dvorku zpytoval svědomí a došel k závěru, že to s tou soškou bylo uličnictví. Hlavně mu bylo líto, že kvůli němu nebude mít Káťa nic na výstavě. Jakmile otevřel dveře, zůstal paf. V pokoji stál kocour, jako když ho vyšije, vymodelovaný každý fous!

„Když jsem se jí nepoved já, tak udělala Luciáše... Ale ten je! Jako by si z oka vypadl!“

Protože byl nejvyšší čas odevzdat práci do školy, chtěl být Škubánek aspoň trochu užitečný. Naložil sochu Luciáše i se štokrlem na trakař a hurá na výstavu.

Paní učitelka Pivoňková právě přijímala poslední práce a sotva Škubánek postavil kocoura do kreslírny, už tu byla výstavní porota. Mimo paní učitelky se skládala ještě z pana ředitele a školního inspektora. Když oba pánové uviděli kocoura, byli u vytržení.

„To báječné prostorové cítění – ten pohyb – ten výraz – ten emocionální náboj!“ rozplývali se a jednohlasně rozhodli, že socha kocoura dostane první cenu. Paní učitelka měla připravené cedulky s označením cen a pan školník Šťovíček pohotově přiskočil s kladívkem. Přidržel cedulku u kocoura a klepl hřebík na hlavičku.

„Mňauúúvajs,“ zavřeštěla socha.

Jak hřebík projel Luciášovi do levé zadní tlapky, škubl sebou ze všech sil, sádrová slupka praskla, sesypala se, kocour seskočil z podstavce, proletěl oknem kreslírny a prchal přes basketbalové

hřiště do neznáma. Paní učitelka Pivoňková málem omdlela leknutím a oběma pánům musel školník Štoviček nalít štamprli z pohoštění, které pro vernisáž výstavy zakoupilo rodičovské sdružení.

„Něco takového jsem nezažil za celou čtyřicetiletou kariéru,“ přiznal pan inspektor.

Vtom se otevřely dveře a do kreslírny strčila hlavu Káťa.

„Prosím, přijímají se ještě práce na výstavu?“

„Uzávěrka už byla, ale vzhledem k tomu, že nám utekla první cena, budeme rozhodovat znova. Ukaž, co neseš,“ vybídla ji paní učitelka.

Káťa nesla cosi velkého. Bylo to zabalené do prostěradla. Když to postavila na podstavec a prostěradlo odkryla, objevil se portrét Škubánka. Vypadal zrovna tak roztomile, chytře a šibalsky jako ve skutečnosti.

„Tohle je ještě lepší, než byl ten kocour,“ mnul si bradku pan inspektor.

„Máte pravdu, ten byl i na můj vkus trochu zbytečně naturalistický,“ souhlasil pan ředitel.

A tak Káťa dostala první cenu a Škubánek radostí běhal po celé výstavě a vrtěl ocáskem.

„Gratuluji, Káťo, jsi opravdu talent!“

„Je to taky tvoje zásluha,“

pýřila se Káťa. „Na modelu hodně záleží.“

